

Betreft: raadsadres m.b.t. voordracht raadsaangelegenheden, 10 mei 2023

Geachte Raad,

Als eerste punt in deze voordracht gaat het over:

- *'insprekers maximaal eenmaal per zes maanden de mogelijkheid te geven in te spreken bij de commissievergaderingen;'*
- Met als argument: *'Om zoveel mogelijk mensen de kans te geven om gebruik te kunnen maken van het inspreekrecht, stelt het presidium voor dat een inspreker maximaal eens in de zes maanden kan inspreken bij een commissie.'*

Wij roepen op dit punt te schrappen.

Na het afschaffen van de stadsdelen is de inspraak gecentraliseerd. De gevolgen daarvan waren voorspelbaar. Het is ondenkbaar dat, in deze tijden waarin het vertrouwen in de politiek tot een zeer bedenkelijk niveau is gedaald, een dergelijke ingreep nodig is om de werkdruk van raadsleden te verlichten. Inspreken in de raad is een recht, een cruciale waarde, een principe, en staat niet toe dat de ruimte om dit te kunnen doen nog eens 5 keer (!) zo klein wordt gemaakt.

Geachte raad,

het zal u hopelijk niet zijn ontgaan dat er een stevig, soms beklemmend, actueel spanningsveld is tussen heftige ontwikkelingen in de maatschappij, complexiteit van stedelijke vraagstukken, toenemende betrokkenheid van burgers en wantrouwen in de politiek. Wat opvalt is dat in deze hele voordracht, gericht op *structuur- en cultuuraanpassing*, niets wordt gezegd over de nu spelende, cruciale democratiseringsopgave in de samenleving. Die gaat vooral over de verschuivende relatie tussen de representatieve en de participatieve democratie, en over de positie en rol van de raad in de vertrouwenskwestie. Er staat in de stukken enkel iets genoemd in een korte alinea in een bijlage, over een landelijke trend. Je zou kunnen stellen dat deze boogde, gewenste en noodzakelijke verschuiving van eigenaarschap en zeggenschap meer naar de burgers in Amsterdam, juist bij kan dragen aan de werkdrukverlaging in de raad (win-win!). Het is jammer en een gemiste kans dat de raad zich niet meteen ook over dit deel van hetzelfde vraagstuk heeft gebogen, dat immers ook om een indringende systeem- en cultuurverandering vraagt, en misschien wel dezelfde. Terwijl een ruime meerderheid van de raad al jaren aangeeft dit wel te willen.

Het zijn niet alleen de inwoners die *'veel eerder en intensiever bij de besluitvorming betrokken willen worden'*, dit is een brede maatschappelijke ontwikkeling, waar de raad zich actief en constructief toe dient te verhouden. Maar hoe, dat blijft helaas ook nu onduidelijk. Zo blijft deze ingreep een eenzijdige, die op die manier ook niet zal bijdragen aan het herstel van vertrouwen.

Geachte raad,

de democratiseringsopgave in de stad is in de kern een raadsaangelegenheid. Het team van Ma.ako2o zal, met het Maatschappelijk akkoord onder de arm, de komende maanden het gesprek hierover met sleutelfiguren in de stad aangaan, en nodigt de raad nadrukkelijk uit actief aan dit gesprek bij te dragen, om samen te bezien wat er daadwerkelijk nodig is om deze verandering in de stad mogelijk te maken. Waarbij naast aandacht voor het meer samen aangaan van de complexe opgaves in de stad, ook aandacht kan zijn voor de werkdruk van u als raadsleden. Dit in het belang van alle Amsterdammers.

Namens het team van Ma.ako2o,
Mats Siffels en Jasper Etten

Volgende pagina: Aandachtspunten en vragen bij voordracht.

Aandachtspunten en vragen bij voordracht:

Behalve dit principe, gaat het ook om de praktijk. Goed beschouwd gaat het hier kennelijk om die kleine groep speciale Amsterdammers, die het op kunnen brengen zich vaker dan 1x per half jaar, dus o.h.a. op meerdere onderwerpen, te verdiepen en betrokkenheid te tonen. Je zou ze special suspects kunnen noemen. Deze regel gaat dus niet zozeer om anderen een kans te bieden, maar vooral om bij minder onderwerpen op de agenda tot inspraak te komen. Want de andere beperking, die op aantallen, die is er al.

Vragen:

- Gaat dit werkelijk om de werkdrukvermindering door beperking op deze groep, of mis ik hier een inzicht?
- Is dit strikt persoonsgebonden, niet per organisatie?
- Waar zijn de cijfers die dit onderbouwen? En hoe verhouden die cijfers zich vervolgens tot andere werkdruk verhogende factoren, zoals die van de waan van de dag?
- Wat levert dit dan precies op, behalve een regeltje extra?

In principe wordt hier aan de tafelpoten van de democratie gezaagd. Er wordt gesteld dat er andere manieren en routes zouden zijn, of moeten zijn voor inspraak. Onduidelijk is wat er werkelijk en concreet als alternatief voor deze ingreep wordt gebracht.

- het punt van de participatie. Want daar waar er hard wordt gewerkt aan de nieuwe participatieverordening die ambtenaren verplicht om zo ongeveer al het werk een participatietraject toe te voegen, trekt de raad haar eigen plan en bepaald geheel en al zelf om de spelregels met alle Amsterdammers tegelijk eenzijdig aan te passen. Vanwege de werkdruk. Wij zijn benieuwd naar uw mening hierover.
- Over de werkdruk valt overigens op dat de mondelinge vragen, waarschijnlijk enkel van raadsleden zelf, verreweg de grootste groei heeft doorgemaakt van werkdrukvermeerdering de afgelopen jaren. Hoe vindt u zelf de verhouding tussen dit punt en de inspraakbeperking?
- Verder valt op dat het aantal interrupties in het debat wordt losgelaten. Hierdoor kan de lengte van een debat in feite eindeloos worden opgerekt. Dat staat in schril contrast met het beperken van inspreektijd, maar ook met de doelstellingen tot verlaging van de werkdruk. Iets vergelijkbaars kan worden gezegd over de spreektijden overigens. Hier wordt dan ten minste nog gesproken over een experimentele aanpassing.

Tot slot wordt de raad aangegeven te gevoelig te zijn voor de waan van de dag, anders gelezen: de raad ziet zichzelf graag als belangrijke kraamkamer van Den Haag, met uzelf als de welbekende usual suspects. Tegelijkertijd wordt gesteld dat de raadswerkdruk juist toeneemt door de participatieve democratie, want: 'uiteindelijk worden gemeenteraden wel verantwoordelijk gehouden voor het eindresultaat en het algemeen belang'. Het zou goed zijn een en ander eens in tijden en relatieve cijfers uitgedrukt te zien. Als er door de raad meer vertrouwen zou zijn in de kracht en kunde van de Amsterdamse inwoners, dan is de kans groot dat de uiteindelijke verantwoordelijkheden een stuk minder werktijd vragen, en er ook nog minder waan van de dag - last is. Wij zijn daarvan overtuigd. Nu uzelf nog.